

LBRIS

We know
books

Adrian N. Pleșcău

**SCRISOARE
CĂTRE CEI DRAGI**

Editura PASTEL, Brașov, 2025

Este vreunul cu inimă bună? Să cânte cântări de laudă!¹

Așa a început totul. Nu o să uit niciodată asta, și nu pentru că era în preajma zilei de 7 octombrie 2023. Era o dorință: să cânt. Chiar eu am spus de multe ori, că totul începe cu o dorință. Ca și cum ar fi o regulă nescrisă a celor trei pași, pe care omul o urmează de când se naște și până pleacă de pe această lume. Își dorește, caută și are. Își dorește o meserie, o caută și o are. Dorește o mașină, o caută, o are. Dorește o casă, o caută, o are. Dorește un partener de viață, îl caută, îl are. Îl dorește pe Dumnezeu, îl caută² și îl are. Nu poți avea dacă nu cauți. Nu poți căuta dacă nu-ți dorești. Eu am dorit să cânt, fi-rește că a urmat o căutare și... a trebuit să accept că este imposibil. Cum ar putea fi uitată o astfel de zi!?

Dar de ce e așa o tragedie, o catastrofă? Tocmai, că pare o nimica toată. De ce să fiu tulburat, mâhnit sau fie și nițel întristat pentru o nimica toată? Oare va înțelege cineva vreodată că pentru mine a fost devastator? Bineînțeles că voi istorisi despre cele întâmplate și nicio persoană de pe lumea asta, care va citi sau auzi, nu va considera că este o nimica toată. Adevărat, poate nu la fel de devastator, dar sunt încredințat că pentru fiecare va avea

---

¹ Este vreunul printre voi în suferință? Să se roage! Este vreunul cu inimă bună? Să cânte cântări de laudă! (Iacov 5:13)

² Mă veți căuta, și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima. (Ieremia 29:13)/ Să cunoaștem, să căutăm să cunoaștem pe Domnul! Căci El Se ivește ca zorile dimineții și va veni la noi ca o ploaie, ca ploaia de primăvară care udă pământul!" – (Osea 6:3); Semănați potrivit cu neprihănirea, și veți secera potrivit cu îndurarea. Desțeleniți-vă un ogor nou! Este vremea să căutați pe Domnul, ca să vină și să vă plouă mântuire. (Osea 10:12)

o însemnătate aparte, proprie, de folos, deoarece tocmai asta este și ideea, să merite scrisă într-o carte, așa cum mi s-a mai spus, de două ori! (voi istorisi și despre asta)... Dacă cineva are ceva de zis, să o spună cu îndrăzneală, pe față, nu pe ascuns, ca cei bârfitori³ sau cei care sunt șoptitori⁴, ori cei ce în inima lor gândesc una și alta le rostește gura⁵. Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi⁶. Chiar dacă va fi vorba de cel din casa⁷ ta, din familie, neam cu tine sau rudă îndepărtată prin alianță. Nu întâmplător am dat un titlu care spune multe. Chiar dacă arată ca o carte, fiecare va găsi aici o scrisoare adresată personal. Decât să menționez: copii, nepoți, frați, veri și să-mi scape cineva, mai bine afirm cu tărie, că, de la întâiul meu născut și până la a șaptea spiță, se va recunoaște negreșit că este o SCRISOARE CĂTRE CEI DRAGI. Cu toate că cel drag poate mă urăște⁸, altul mă disprețuiește⁹,

³ bârfitori, urători de Dumnezeu, obraznici, trufași, lăudaroși, născocitori de rele, neascultători de părinți, (Romani 1:30)

⁴ Astfel, au ajuns plini de orice fel de nelegiuire, de curvie, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pizmă, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de porniri răutăcioase; sunt șoptitori, (Romani 1:29)

⁵ fără pricepere, călcători de cuvânt, fără dragoste firească, neînduplecați, fără milă.// Și, măcar că știi hotărârea lui Dumnezeu, că cei ce fac asemenea lucruri sunt vrednici de moarte, totuși, ei nu numai că le fac, dar și găsesc de buni pe cei ce le fac. (Romani 1:31, 32)

⁶ veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi.” (Ioan 8:32)

⁷ Căci fiul batjocorește pe tatăl, fata se scoală împotriva mamei ei, nora, împotriva soacrei sale; vrăjmașii omului sunt cei din casa lui! (Mica 7:6)

⁸ Ferice de voi, când oamenii vă vor urî, vă vor izgoni dintre ei, vă vor ocări și vor lepăda numele vostru ca ceva rău, din pricina Fiului omului! (Luca 6:22)

⁹ Dar Isus le-a zis: „Un proroc nu este disprețuit decât în patria Lui, între rudele Lui și în casa Lui.” (Marcu 6:4)// Noi suntem nebuni pentru Hristos; voi, înțelepți în Hristos! Noi, slabi; voi, tari! Voi, puși în cinste; noi, disprețuiți! (1 Corinteni 4:10)

pentru cineva poate sunt ca și mort¹⁰, nu-i mai sunt de niciun folos, nu-i mai aduc nicio bucurie, sunt ca și inexistent, uitat, îndepărtat, de nevizitat, de necăutat, proscris, lepădat, evitat... sau, într-un singur cuvânt: mort. Pentru altcineva pic silă. Care mai de care poate fi: divagant, rezervat, tolerant, ascuns, prefăcut sau multe altele. Fiecare știe cum sunt văzut, (în aproximativ ultimii zece ani) eu nu am enumerat câteva din ele pentru a spune cuiva: deșteaptă-te tu...!¹¹ Doresc să dovedesc, în scris, amintind faptele, argumentând și convingând cât de dragi îmi sunteți. Atitudinea mea, din ultimii zece ani, văzută și nevăzută, față de fiecare în parte, tot ce am făcut, de la cel mai mic gest și până la cel mai marcant lucru, va fi mărturie atât în cer, cât și pe pământ, cât va dăinui pământul, prin această carte, ca o scrisoare pentru cei dragi.

Și Pavel a scris scrisori pentru cei dragi... (epistole). Eu nu sunt Pavel, dar mă anevoiesc, mă ostenesc și îmi dau toate silințele¹² să calc pe urmele lui¹³. Mi s-a fâgăduit că Dumnezeu sprijină astfel de umblare și eu unul o cred. Le-ați citit? Epistolele lui Pavel? Merită citite! Dacă cineva a auzit că nu-i bine să citești că te rătăcești, adevărul e că te dezmeticești. Nu vă lăsați înșelați,

¹⁰ El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănilor Lui ați fost vindecați. (1 Petru 2:24)// După cum este scris: „Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat.” (Romani 8:36)

¹¹ De aceea zice: „Deșteaptă-te tu care dormi, scoală-te din morți, și Hristos te va lumina.” (Efeseni 5:14)

¹² De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; (2 Petru 1:5)

¹³ Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos. (1 Corinteni 11:1)

nu trebuie nicio interpretare! Dacă sunt scrisori de dragoste, ce să interpretezi? Dragostea? Nu! Dragostea nu are nevoie de interpretare, este pe înțelesul tuturor. Acolo, în acele epistole, este însăși definiția dragostei.¹⁴ Orice cititor, chiar și cu o inimă împietrită, va fi topit de iubirea care dogorăște ca un jar. Și cel mai crud va fi îmbunat cu duioșie. Pentru fiecare în parte, negreșit se va găsi ceva ca un balsam pentru inimă, ca o mângâiere, zidire, îmbărbătare, încurajare, împăcare – pace, și multe altele... mai multe de cât am reușit eu să menționez. Ca să nu mai spun de profunzimea lor. Poate că nu știți despre toate astea. Încă nu-i târziu. Poate chiar în aceste momente, cu prilejul acestor cuvinte, să fie întrezărită

¹⁴ Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zăngănit. // Și chiar dacă aș avea darul prorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința, așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic. // Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic. // Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate; dragostea nu pizmuește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, // nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânia, nu se gândește la rău, // nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, // acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. // Dragostea nu va pieri niciodată. Prorociile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit. // Căci cunoaștem în parte și prorocim în parte; // dar, când va veni ce este desăvârșit, acest „în parte” se va sfârși. // Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc. // Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin. // Acum, dar, rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea. (1 Corinteni 13:1-13)

intenția mea bună, care, doresc din toată inima, să îndemne, în primul rând, la cugetare, la meditație, că binele pe care eu îl doresc nu se limitează doar la „a dori” și atât. Mă străduiesc să înfăptuiesc. La finalul acestei cărți se va vedea clar acest lucru.

Un alt îndemn este la a prețui timpul¹⁵. Cel mai prețios dar, pe care poate un om să-l ofere altuia, este timpul lui. Dar nu cum am pățit eu: acel timp care nădăjduiam să-mi fie dăruit ca un balsam a devenit otravă. Nu vreau să se simtă nimeni vinovat, și-atunci dau vina pe cel rău. Săgețile lui sunt arzătoare¹⁶...

Așadar, cum s-au petrecut lucrurile? Mi-am dorit să cânt... așa cum am cântat de multe ori... de câte ori? Păi, mai în glumă, mai în serios... m-am născut cântând: „în oa, în oa” în... do major. Este și ceva serios la mijloc, pentru că glas aveam, clar. În clasele I-IV eram poreclit „pocăitu”. Bine, asta din cauza lu’ tata, dar musai să menționez. Învățătorul mă punea să cânt. Acum cred că e clar ca lumina zilei că aveam glas. Mă punea să cânt destul de des, pentru că la un moment dat am rămas fără repertoriu. Cu real efort, am găsit ceva și... „s-a lăsat cu cântec, nu glumă”. Chiar dacă eram de șapte, opt anișori, mi-a rămas în minte replica învățătorului:

– Asta să i-o cânti lu ta-c-tu!

M-am reprofilat pe muzicuță. Chiar devenisem bu-nicel. Cel mai bun pe școală, împreună cu încă unu’ am ajuns la faza pe municăpiu. Subliniez: încă de pe atunci am început să cânt împreună cu cineva și nu la pereți. Tot timpul am avut audiență. Dar ce e greșit în asta? Că,

¹⁵ Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele. (Efeseni 5:16)

¹⁶ Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. (Efeseni 6:16)

„așa a reieșit... „hai să cântăm acu’, nu când vrei tu. Adică la pereți, nu la cineva de față”...

Și cu bunica am cântat, eu, instrumental, ea, vocal: „sus lumî gios steli dor ș jăli, doru’ când m-agiungi ini-mioara-mi plângi, lacrimili-n vali-vali curgi...” Scuze, e cu accent, trebuie să păstrez originalul.

Tata nu putea să cânte. El dădea vina pe amigdale. Cică, odată cu ele, i-au îndepărtat medicii și glasul. Când tata se chinuia să cânte, mă bușea răsul. Nu se supăra, se auzea și el că nu putea să reproducă nici măcar o notă... dar atât de mult își dorea să cânte încât te înduioșa la lacrimi. Dorința lui a fost ca o poruncă pentru mine, cu toate că nu și-a exprimat-o niciodată în cuvinte. Cântând împreună, nu se mai observa falsul din glasul tati. El a fost atât de bucuros încât... mi-a cumpărat un acordeon. Era o mică avere, având în vedere că părinții mei se trăgeau din oameni săraci, care au suferit în timpul și după ultimul război mondial. Gestul lui a atras atenția ca o haină pestriță¹⁷. Tata nu cânta nimic altceva în afară de cântări de laudă¹⁸. Așadar cântam, învățam, umblam cu tata, și toate acestea au început din ce în ce mai mult să atragă atenția celor din jur, încât, acum, după cincizeci de ani,

¹⁷ Israel iubea pe Iosif mai mult decât pe toți ceilalți fii ai săi, pentru că îl născuse la bătrânețe; și i-a făcut o haină pestriță. (Geneza 37:3)

¹⁸ Domnul este tăria mea și temelul cântărilor mele de laudă: El m-a scăpat. El este Dumnezeuul meu: pe El Îl voi lăuda; El este Dumnezeuul tatălui meu: pe El Îl voi preamări. (Exod 15:2)// Vorbiți între voi cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, și cântați și aduceți din toată inima laudă Domnului. (Efeseni 5:19)// Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră. (Coloseni 3:16)

unii nu mai pot să spună nicio vorbă prietenească¹⁹. Oare... cu ce le-am greșit? Sau poate tata că a luat-o razna²⁰? Că, așa mi s-a spus: „tata a luat-o razna și tu după el”... Bine, asta acum, de curând. Tata plecase în veșniciei și eu am început să cânt la altă masă, vreo treizeci de ani. Un neica lăutarul, chitară și voce, pe la Cântarea României, petreceri, nunți, botezuri, evenimente... Așa cum am mai spus, mai în glumă, mai în serios, dacă eu m-am născut cântând, copiii mei cântau... din pântec. Profesoara de canto... mama lor. Ulterior, până și televiziunea a ajuns ca la mama acasă, iar Compact la nunta fetii. Întâia mai strâmba din nas, nu prea voia să cânte, dar Secund, dacă nu cânta, plângea. Ultima dată am plâns eu că n-a mai vrut să cânte el. Păi, ce să fac altceva?

I-am spus: „Îmi cer iertare. Am înțeles. Ce mi-am dorit eu este imposibil. Pentru a mai putea vreodată să cântăm împreună toți (șase) va trebui să fim animați de același Duh²¹... și asta... nu stă în puterea²² noastră.” Culmea că al șaselea știe să cânte fix ca tata. Când l-am auzit cum cântă, am fost cuprins instantaneu de nostalgie. Din clipa aceea, el a devenit o valoare sentimentală pentru

¹⁹ Frații lui au văzut că tatăl lor îl iubea mai mult decât pe ei toți și au început să-l urască. Nu puteau să-i spună nicio vorbă prietenească. (Geneza 37:4)

²⁰ Fiindcă propovăduirea crucii este o nebulie pentru cei ce sunt pe calea pierzării; dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu. (1 Corinteni 1:18)

²¹ Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui. (Romani 8:9)

²² La Dumnezeu este înțelepciunea și puterea; sfatul și priceperea ale Lui sunt. (Iov 12:13)// Dumnezeu este mare în puterea Lui; cine ar putea să învețe pe alții ca El? (Iov 36:22)// Drept răspuns, Isus le-a zis: „Vă rătăciți! Pentru că nu cunoașteți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu. (Matei 22:29)

mine și nu numai pentru că avea glasul tati... el niciodată nu a strâmbat din nas, nu a făcut fițe, nu a ridicat pretenții sau să pună condiții. A cântat respectându-mi dorința de a nu descompleta echipa celor șase. Era prezent la orice eveniment deosebit, colinde de sărbători, vizite pe la alții de revelion și, cântând în echipă, nu-i trecea prin gând nimănui, că, de-ar cânta doar el singur, evenimentul respectiv s-ar pierde-n uitare minute-ntregi. Culmea, el a fost singurul care mi-ar fi îndeplinit această ultimă dorință. Chiar a încercat să-i convingă și pe marii artiști, care, altădată, alături de un afon și un lăutar de mahala, cântau și „foaie verde laba găștei” doar dacă li se făcea un semn. Acum, în zilele noastre, nu i-ar mai cânta nici lui Dumnezeu! De ce? Că vrea Pleșcău? Da’ poa’ să cadă și-n genunchi! Niște cenușă găsim? Dă cu cenușă și valea!...

Bă băiaaaa... îmi venea să plâng. Cum de ce? De netrebnic! Cum să îndrăznești să-ți dorești așa ceva? Ori ești inconștient, ori ai uitat că ai plăți de făcut mai rău ca la cămătari. Păi, ai datorii cât casa și te-am prins la cotitură! Pe tanti ai supăraaaaato... ce? Ai uitat! La nenea te-ai uitat pieziiiiiș... Și-acu ai dorințe, ă? Numa’ una zici? Bun! Dă-i cu flit!

Dacă ar fi să aleg, aș prefera această variantă. Un fel de haz de necaz care ar mai putea diminua acel „devastator” pe care eu l-am trăit înlăuntrul meu. Numai că, ar fi un fel de mascare a profunzimilor. Ce ar putea să învețe cititorul din ambiguitatea de mai sus? Pare a fi umor negru... Dar ce s-o fi întâmplat de fapt? Pare ceva de neînțeles. Adevărat, personajele acestei întâmplări știu exact ce s-a întâmplat, dar până și ele pot părea confuze în privința acestui „devastator”, în care fiecare vede altceva chiar dacă privește același lucru. Ei bine, această carte nu este o carte de familie cu circuit închis. Chiar

dacă face anumite referiri, care vor fi recunoscute de cei vizați, în această carte, fiecare cititor poate să regăsească o întâmplare, o trăire, un moment marcant similar, o pățanie, o tristețe sau o bucurie. Este o carte pentru publicul larg, care poate aduce orice, oricui, oricând. Cititorul de carte iubește lectura pentru că este o altă lume, un alt univers, în care nu poți pătrunde decât... citind. O altă lume ca: lumea veche, lumea nouă, lumea tăcerii. Sau un alt univers ca universul adâncurilor marine și oceanice. De exemplu, nu poți pătrunde în universul adâncurilor, să admiri frumusețile din lumea tăcerii, decât scufundându-te într-un costum de scafandru. Tot ca o scufundare este și în universul lecturii. A pătrunde într-o carte este ca și cum ai pătrunde într-o nouă dimensiune. Nu în a patra dimensiune, dar, în viziunea mea, sunt cinci dimensiuni: spațiul cosmic, suprafața terestră, măruntaiele pământului, adâncurile apelor și... cartea. Eu, personal, nu am reușit să pătrund în una din ele. Nu spun care, pentru că nevastă-mea ar sări ca arsă, că mă laud...

Înainte de a începe să istorisesc pe îndelete ce a dat startul acestei cărți, trebuie să mai precizez ceva: dacă am folosit denumirile „Întâia”, „Secund”, asta nu înseamnă că soția mea este pe locul trei. Ea își are același loc, pe care l-a ocupat cu cinste, în urmă cu peste patruzeci de ani. Doresc să nu folosesc numele reale, pentru a evita orice imixtiune. Așadar pe ea o voi denumi a Treia, doar pentru a da o înșiruire logică cine este al Patrulea: adică eu. Noi fiind undeva la mijloc, va reieși clar cine este a Cincea. Bineînțeles că fiecare persoană în parte se va recunoaște pe ea însăși. A recunoaște și pe altcineva, poate fi o presupunere și... chiar o presupunere greșită. Astfel, te vei vedea ca într-o oglindă, dragul meu cititor, și... știi ce înseamnă asta! Dacă vei dori să faci și cel mai